ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Σπύρου Μαρκέτου**

Είναι παράδοξη φαντασίωση η ιδέα ότι σήμερα, μέσα στην οικονομική κρίση, θ' αντιμετωπίσει τον φασισμό ένας κρατικός μηχανισμός που ελέγχεται από καπιταλιστές και στους κρίσιμους τομείς της αστυνομίας και της δικαιοσύνης στελεχώνεται από ακροδεξιούς και χρυσαυγίτες. Το λεγόμενο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο φυσικά, παρά την ευφάνταστη ονομασία του, κάτι σαν τον Ξένιο Δία, δεν φτιάχτηκε για να χρησιμοποιηθεί εναντίον των ρατσιστών ή των ναζί, αν γίνει νόμος, αλλά αντίθετα ανοίγει δρόμο σε κάποιους άλλους νόμους που αύριο θα ποινικοποιούν κάθε αμφισβήτηση. Η συγκρότηση και οι παραδόσεις των κατασταλτικών μηχανισμών το εγγυούνται αυτό, πόσω μάλλον όταν τούς ελέγχει μια ακροδεξιά και σε μεγάλο βαθμό φιλοφασιστική κυβέρνηση.

Η νομοθεσία είναι πάντοτε ένα μόνο στοιχείο του σύνθετου μηχανισμού ποινικής καταστολής. Διερμηνεύεται κατά το δοκούν από τον δικαστή κι εφαρμόζεται αυθαίρετα από τα όργανα. Η προστασία των φασιστών, πάγια αστυνομική και δικαστική μέριμνα από καιρό προτού ξεσπάσει η κρίση, έκτοτε έχει γίνει απροκάλυπτη. Αλλιώς δεν θα είχε η ναζιστική συμμορία την ασυδοσία που απολάμβανε ώσπου να δολοφονήσει τον Παύλο Φύσσα, και από αρκετές απόψεις ήδη ανακτά.

Ο ρατσισμός οριακά μόνο μπορεί να πολεμηθεί από νόμους, ακόμη και όταν υπάρχει κυβερνητική θέληση, όπως δείχνει η εξάπλωσή του σε κάθε λογής χώρες. Αλλά αυτή η θέληση ποτέ δεν είναι παραπάνω από συγκυριακή, και πάντως ποτέ δεν πλήττει τις δομές που παράγουν το ρατσισμό. Γιατί αυτός δεν είναι καμιά διαστροφή που επινοεί ο άξεστος νους των φτωχών, αλλά μάλλον τεχνολογία επιβολής που φτιάχτηκε από τους άρχοντες και τελειοποιήθηκε μέσα από πέντε αιώνες καπιταλιστικής κυριαρχίας. Εδραιώθηκε μαζί με το καπιταλιστικό σύστημα στην ισπανική αυτοκρατορία, εξαπλώθηκε παντού όπου υπάρχει

καπιταλισμός, και θα εκλείψει μόνον όταν ο καπιταλιστικός πολιτισμός αντικατασταθεί από έναν καλύτερο. Δεν στρέφεται απλώς ενάντια στον διαφορετικό, αλλά πρωταρχικά ενάντια στον ταξικό εχθρό, στο θύμα της εκμετάλλευσης που πρέπει να δαιμονοποιηθεί προκειμένου να καθυποταγεί, και μάλιστα να εσωτερικεύσει την υποταγή του μέχρι να παραιτηθεί από κάθε αντίσταση. Δεν είναι τυχαίο ότι η Δύση θεσμοποίησε τον ρατσισμό όχι τόσο στην Ασία, για παράδειγμα, όσο εναντίον των μαύρων που υποδούλωνε και κατέστρεφε κατά εκατοντάδες χιλιάδες στις φυτείες του Νέου Κόσμου, στο αρχετυπικό εργαστήριο και κολαστήριο της καπιταλιστικής παραγωγής.

Ο ρατσισμός είναι απαραίτητος στους λίγους καπιταλιστές για να κρατά διαιρεμένα τα πολλαπλάσια θύματα της εκμετάλλευσής τους, και γι’ αυτό στην Ελλάδα, χώρα μεταναστών ως πριν από μια γενιά και ξανά σήμερα, καλλιεργήθηκε και καλλιεργείται συστηματικά από το κράτος και τα μήντια. Όπως άλλωστε και ο εθνικισμός και ο πατριαρχικός μισογυνισμός με όλα τους τα παρελκόμενα. Από προτού ξεκινήσει η κρίση τροφοδοτούνταν από πολιτικούς όπως οι πασόκοι υπουργοί Υγείας Αλέκος Παπαδόπουλος και Ανδρέας Λοβέρδος, που προσπάθησαν να κλείσουν για τους ανασφάλιστους μετανάστες τις πόρτες των νοσοκομείων. Αλλά και από την ίδια τη μεταναστευτική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία μεταγράφηκε στην εθνική νομοθεσία και πρακτικά ποινικοποιεί ακόμη και την κοινωνική συναναστροφή με καθέναν που δεν μοιάζει εύπορος και ντόπιος. Κι εφαρμόζεται έκτοτε με ζήλο από αστυνομία και δικαστήρια. Και αργότερα έφερε τον φράχτη στον Έβρο, τις δολοφονικές περιπολίες της Φρόντεξ και του Λιμενικού στο Αιγαίο, τα αστυνομικά πογκρόμ του Ξένιου Δία και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μέσα σ’ αυτή την κόλαση, φταίει για τον ρατσισμό η ελευθερία του λόγου;

Ο αντιρατσισμός άλλοθι

Έλειπε μήπως το νομικό πλαίσιο όταν η ελληνική δικαιοσύνη αθώωσε τον Πλεύρη για τον πεντακοσιοσέλιδο αντισημιτικό του λίβελλο; Το ρατσιστικό πογκρόμ της Αθήνας τον Μάη του 2011, με μαζικούς ξυλοδαρμούς, μαχαιρώματα, καταστροφές καταστημάτων και ακόμη και δολοφονίες μεταναστών, που οργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε ανενόχλητα επί κυβέρνησης Γιώργου Παπανδρέου, έμεινε ατιμώρητο ως τώρα επειδή χρειάζονταν αντιρατσιστικά νομοθετήματα; Ή μήπως επειδή, μολονότι το νομικό πλαίσιο υπήρχε, η αστυνομία και η δικαιοσύνη και τα μήντια όχι απλώς δεν καταδίωξαν τους χρυσαυγίτες οργανωτές και τους συνεργούς τους, αλλά αντίθετα τό επικρότησαν διακριτικά ή και απροκάλυπτα; Και όλα αυτά με τη συνεργεία της “εκσυγχρονιστικής” κυβέρνησης και μέσα στην αδιάφορη σιωπή των φιλελεύθερων διανοούμενων. Συμπεριλαμβανομένων πολλών που τώρα πλευρίζουν τον Σύριζα.

Ήδη το λεγόμενο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο, μολονότι αφήνει στο απυρόβλητο τη ρατσιστική βία ενώ κλιμακώνει την καταστολή του λόγου, έγινε πλυντήριο για την εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα κεντροαριστερά. Έτσι, στην επίσημή του ανακοίνωση ο Σύριζα δέχεται τη διακίνηση "ακόμα και των πιο αποκρουστικών ιδεών, με το δεδομένο ότι είναι εξόχως επικίνδυνος ο περιορισμός στην ελευθερία της έκφρασης", αλλά ζητά ωστόσο να τιμωρούνται η "προπαγάνδιση και προπαρασκευή" εγκλημάτων. Ξεχνά τη λεπτομέρεια, ότι με ανάλογο σκεπτικό οι δικαστές έστειλαν εικοσιπέντε χρόνια φυλακή τον Τάσο Θεοφίλου απλώς και μόνον επειδή δήλωσε αναρχικός.

Κατά το Ποτάμι επείγει η επαναφορά των εγκλημάτων γνώμης, εγκλημάτων τα οποία κάποτε θεωρούνταν ασύμβατα με τον φιλελεύθερο νομικό πολιτισμό: ότανμια γνώμη "εμπεριέχει ή υποκρύπτει την προτροπή σε ρατσιστική βία και μίσος, τότε δεν μπορεί να γίνεται ανεκτή από την ελληνική Πολιτεία και πρέπει να τιμωρείται". Βεβαίως η ΕΛΑΣ και η ελληνική δικαιοσύνη θ' ανακαλύψουν ακόμη και τις πιο υπόγειες προτροπές σε ρατσιστική βία και μίσος, αρκεί μόνον οι ένοχοι να είναι αναρχικοί. Οι νεοφιλελεύθερες προτροπές του Ποταμιού ακούγονται, μην τό ξεχνάμε, λίγους μήνες αφότου ο ίδιος ο Άρειος Πάγος έκρινε νόμιμη τη συμμετοχή της Χρυσής Αυγής στις εκλογές.

Για τη Δημάρ "το αντιρατσιστικό νομοσχέδιο πρέπει να συζητηθεί και να ψηφιστεί" επειδή βέβαια θ' ανακόψει την άνοδο του φασισμού. Σαν να μην ήταν δικός της ο υπουργός Δικαιοσύνης που άφησε να στηθεί πανελλαδικά απερίσπαστη από τη δικαστική εξουσία η μεγαλύτερη εγκληματική συμμορία που γνώρισε μεταπολιτευτικά η χώρα, δηλαδή η Χρυσή Αυγή. Ένας άλλος υπουργός της κατάργησε την ελευθερία του λόγου για τους δημόσιους υπαλλήλους, καθώς ο "Νόμος Μανιτάκη" απειλεί με απόλυση δασκάλες και νηπιαγωγούς που καταδιώχθηκαν από χρυσαυγίτες επειδή οργάνωσαν αντιρατσιστικές δραστηριότητες στα σχολεία.

Η κριτική των ιστορικών

Οι αντιδράσεις των υπόλοιπων φορέων στο νομοσχέδιο ήταν ανύπαρκτες. Για παράδειγμα, οι δικηγορικοί σύλλογοι σώπασαν. Το ίδιο και τα συνδικάτα και οι επιστημονικές ενώσεις, λες και ο ρατσισμός και οι ελευθερίες είναι αδιάφορα ζητήματα. Κυκλοφόρησε μια μετριοπαθής έκκληση πολλών ιστορικών ν' αποσυρθεί το άρθρο του νομοσχεδίου που απειλεί άμεσα την ιστορική έρευνα. Πολλοί δεν την υπέγραψαν. Για παράδειγμα, η καθηγήτρια που είχε δημοσιεύσει στο περιοδικό Ιστορείν έναν παραληρηματικό λίβελλο ενάντια στο βιβλίο μου για τον ελληνικό φασισμό. Από την άλλη υπέγραψαν πολλοί που είχαν βουβαθεί όταν η κυβέρνηση Σημίτη πολτοποιούσε παραπάνω από εκατό χιλιάδες αντίτυπα ενός σχολικού

βιβλίου ιστορίας επειδή είχε το θράσος να χαρακτηρίζει “υπερσυντηρητικό εθνικιστή” τον Γρίβα, αρχηγό της φασιστικής Χ. Ή όταν το επόμενο σχολικό εγχειρίδιο παρουσίαζε τον Χίτλερ σαν δίκαιο κι ελληνολάτρη. Έχουμε πρόοδο λοιπόν... ας ελπίσουμε μόνο να μην περάσουμε αύριο από τις εκκλήσεις στις ικεσίες. “Είμαστε αντίθετοι”, δηλώνουν οι ιστορικοί,στη δίωξη όλων των «αρνητών», ακόμη και εκείνων του φριχτότερου εγκλήματος του 20ού αιώνα, του Ολοκαυτώματος. Η στάση μας αυτή δεν πηγάζει από οποιαδήποτε ανοχή στους «αρνητές» απεχθών εγκλημάτων, αλλά από την πεποίθηση, ότι, όπως έχει αποδείξει και η διεθνής εμπειρία, τέτοιες διατάξεις οδηγούν σε επικίνδυνες ατραπούς: πλήττουν καίρια το δημοκρατικό και αναφαίρετο δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου, ενώ ταυτόχρονα δεν είναι διόλου αποτελεσματικές, όσον αφορά την καταπολέμηση του ρατσισμού και του ναζισμού, του ρατσιστικού και μισαλλόδοξου λόγου. Συχνά μάλιστα οδηγούν στο αντίθετο αποτέλεσμα, επιτρέποντας οι εχθροί της δημοκρατίας να παρουσιάζονται στην κοινή γνώμη ως «θύματα» λογοκρισίας και αυταρχισμού.

Πράγματι το δήθεν αντιρατσιστικό νομοσχέδιο πριονίζει έναν από τους στύλους του νομικού πολιτισμού που εδραίωσε η Γαλλική Επανάσταση, το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης. Προκαλεί λοιπόν γενικότερες αντιδράσεις. Η δυσφορία που έστω και περιορισμένα εκφράζουν οι ιστορικοί αποτυπώνει πολιτικές αντιστάσεις στην αυταρχικοποίηση μάλλον παρά συντεχνιακές ανησυχίες. Μόνον εφεδρικά μάς απειλεί το αμβλύ όργανο καταστολής που φτιάχνει το νομοσχέδιο· είναι γνωστό ότι ο έλεγχός μας διασφαλίζεται κυρίως μέσα από χορηγίες, πελατειακές σχέσεις, προλεταριοποίηση και την απειλή της ανεργίας. Οι κοινωνικοί επιστήμονες, έμπειροι στην προληπτική συμμόρφωση, ακόμη και σήμερα, που παραμένουν προστατευμένοι από τις υπουργικές θωπείες, σπάνια θίγουν δυσάρεστα ζητήματα ή απεργάζονται την αποδόμηση της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Ωστόσο ακόμη και αυτοί βλέπουν να βγαίνει συχνότερα το μαστίγιο όσο λιγοστεύουν τα καρότα. Η απονομιμοποίηση του καθεστώτος αποσαθρώνει τη νομιμοφροσύνη των διανοούμενων που περιθωριοποιούνται, όπως περιθωριοποιήθηκαν και σ’ όλες τις άλλες χώρες που έπληξε η δομική προσαρμογή στην ανάγκη του καπιταλισμού να παράγει φτώχεια. Ο ενθουσιασμός που ως πρόσφατα γεννούσε η ελπίδα της ευμάρειας έγινε φόβος. Η νέα γενιά ιδίως των μορφωμένων δεν είναι εύκολο να προσληφθεί στο ιδεολογικό προσωπικό των καπιταλιστών.

Επάνοδος στο ευτυχισμένο χτες;

Μολαταύτα το ευρύτερο πρόβλημα συσκοτίζεται όταν βαυκαλιζόμαστε πως μπορούμε ή πρέπει να επιστρέψουμε στην προ κρίσης δημοκρατία. Καθώς η οικονομία παραπαίει παρ’

όλες τις ενέσεις αισιοδοξίας και ρευστού στις τράπεζες, η φιλελεύθερη δημοκρατία απομυθοποιείται και δεν είναι καν πλέον στόχος των κυβερνώντων. Στην Ελλάδα των τελευταίων χρόνων τα χειρότερα πλήγματα στους δημοκρατικούς θεσμούς τα κατάφεραν οι δήθεν κεντρώοι και η Τρόικα, με άλλα λόγια το κόμμα του κεφαλαίου.

Ο καπιταλισμός σήμερα δεν αντέχει ούτε καν την ελεγχόμενη δημοκρατία που αποδέχτηκε μετά την ήττα του φασισμού στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ελευθερίες και δικαιώματα χάνονται καθώς η κρίση προχωρά προς το κέντρο και το κεφάλαιο ρημάζει τη μια περιφερειακή χώρα μετά την άλλη. Οι απολογητές του χάνουν την αλαζονεία τους, όπως μαρτυρά και ο σάλος που προκάλεσε η εμπεριστατωμένη μελέτη του Τομά Πικεττύ για το ιστορικό βάθος και την έκταση της ανισότητας. Η επιλογή γίνεται ολοένα σαφέστερα μεταξύ αριστεράς και φασιστικής δεξιάς, ελευθερίας και ζόφου, ισότητας και βαρβαρότητας. Τα πλέγματα εξουσίας το αντιλήφθηκαν αυτό ταχύτερα από τις περισσότερες αριστερές ηγεσίες, και ήδη προετοιμάζονται για σύγκρουση.

Η συνταγματική τάξη και ο κοινοβουλευτισμός στη χώρα μας, που κυβερνιέται πλέον με μνημόνια και με διατάγματα, έχουν γίνει παρωδία με πρωτοβουλία των καπιταλιστών, όπως είχε συμβεί και στη Γερμανία πριν από τον Χίτλερ. Το πολιτικό και ιδεολογικό προσωπικό τους στην Ελλάδα αναλογίζεται σοβαρά τη φασιστική επιλογή, ενώ λίγο βορειότερα, στην Ουκρανία, ήδη τήν δοκίμασε. Η συγκυβέρνηση νεοφιλελεύθερων και ναζιστών στήνεται στις δυο αυτές χώρες-πειραματόζωα με χρηματοδότηση του ΔΝΤ και με τις ευλογίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία κάποτε γεννούσε στους πιο αθώους ελπίδες εκδημοκρατισμού. Η μάχη για το ποιός θα φορτωθεί το βάρος της κρίσης, στην πραγματικότητα το κόστος της χρεωκοπίας, δίνεται σε κάθε χώρα ξεχωριστά, με διαφορετικούς ρυθμούς κι εκβάσεις, αλλά οι εξελίξεις και τα αποτελέσματα σε κάθε χώρα επηρεάζουν και όλες τις υπόλοιπες.

Στην ευρωπαϊκή περιφέρεια διακρίνουμε πλέον τέσσερεις διαφορετικές αποκρίσεις στην κρίση, με ζωτικές παραμέτρους τη μαζική κινητοποίηση και την αποφασιστικότητα των ιθυνόντων να προωθήσουν την καπιταλιστική συγκέντρωση. Στην Ισλανδία οι εργαζόμενοι προσώρας κερδίζουν· η έγκαιρη και δυναμική μαζική κινητοποίηση φόρτωσε το κόστος της χρεωκοπίας στους καπιταλιστές, ο ρατσισμός και ο φασισμός δεν πάτησαν πόδι, οι δημοκρατικές παραδόσεις ενισχύθηκαν, και η χειρότερη συγκριτικά κρίση τραπεζικού χρέους στην παγκόσμια ιστορία αντιμετωπίστηκε χωρίς υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου. Απεναντίας στην Ιρλανδία περίττευσε οι τραπεζίτες να στήσουν φασιστικό κίνημα, καθώς η λαϊκή απάθεια και η εύκολη μετανάστευση τούς επέτρεψαν να φορτώσουν τη χρεωκοπία στους εργαζόμενους, με αποτέλεσμα κοινωνική καταστροφή συν ύφεση δίχως ημερομηνία λήξης.

Στην Ελλάδα η αμφίρροπη μάχη διαρκεί ήδη πέντε χρόνια και συνεχίζεται. Οι καπιταλιστές και η Τρόικα επέβαλαν οικονομική συστολή επίσης πρωτοφανή παγκοσμίως σε καιρό ειρήνης, ενώ το κράτος και τα μήντια καθημερινά τροφοδοτούν τον ρατσισμό και τον φασισμό. Η αμέριμνη αριστερά του “ώριμου φρούτου” και του “θα τούς ταράξουμε στη νομιμότητα” τούς άφησε χρόνο και πολιτικό χώρο να στήσουν τη Χρυσή Αυγή, αλλά η μαζική κινητοποίηση αποσταθεροποίησε το πολιτικό σύστημα και το ίδιο το ευρώ. Οι προοπτικές ανατροπής είναι θετικές· η τύχη μας στα χέρια μας. Πρέπει πάντως να ετοιμαστούμε για ν’ αντιμετωπίσουμε τους κλονισμούς που προμηνύουν η ανάθεση του οικονομικού επιτελείου του Σύριζα σε επενδυτές της Μπλακρόκ και της Τζέιπι Μόργκαν, και η επίσκεψη της ηγεσίας του στο Κόμο.

Μια κρίσιμη μάχη

Το πιο δραματικό πείραμα απ’ όλα εξελίσσεται σήμερα μπροστά στα μάτια μας στην Ουκρανία. Είκοσι χρόνια νεοφιλελεύθερης λιτότητας υπό την επίβλεψη του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης τήν μεταμόρφωσαν σε μια κλεπτοκρατία με παραγωγή και βιοτικό επίπεδο πολύ χαμηλότερα απ’ ό,τι όταν συμμετείχε στην ΕΣΣΔ. Η ισχυρή μαζική κινητοποίηση πήρε ακροδεξιά χαρακτηριστικά· εδώ βοήθησε και η ανοησία των εξωνημένων αριστερών ηγεσιών, κάτι που πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα. Ο ρατσισμός ενάντια στον γείτονα κι εμφανισιακά και πολιτισμικά σχεδόν πανομοιότυπο ρώσο αναπτύχθηκε από το πουθενά, μέσα σ’ ελάχιστο χρονικό διάστημα, δείχνοντας έτσι ότι οι πραγματικές του ρίζες βρίσκονται σε σημερινούς πολιτικούς και οικονομικούς ανταγωνισμούς και στις επιλογές των ελίτ μάλλον παρά σε οποιεσδήποτε ιστορικές αντιδικίες.

Η επικείμενη κρίση χρέους, ο πόλεμος για φυσικούς πόρους και οι γεωστρατηγικοί ανταγωνισμοί έφτιαξαν στη χώρα αυτή μια συμμαχία ισχυρών που συμπεριλαμβάνει από το αμερικανικό Πεντάγωνο, τους ευρωπαίους τραπεζίτες και την ολλανδοβρετανική Σελλ ως τους τοπικούς δισεκατομμυριούχους μαφιόζους. Κοινός τους στόχος, η επιβολή ενός φασιστικού καθεστώτος που θα διαιρούσε και θα συνέτριβε την εργατική τάξη, ώστε εκείνη να δεχτεί τη νεοφιλελεύθερη υπερεκμετάλλευσή της και να μην αντιδράσει στη μετατροπή της χώρας σε προμαχώνα ενός νέου ψυχρού πολέμου. Τη φετινή άνοιξη σχεδόν τό πέτυχαν. Πήραν πραξικοπηματικά την κυβέρνηση, τρομοκράτησαν τους αντιπάλους καίγοντας ζωντανούς κάποιους που αντιστάθηκαν, κι εξασφάλισαν Δυτικά δάνεια. Έπειτα έστειλαν το στρατό να περάσει δια πυρός και σιδήρου τις επαρχίες που ξεσηκώθηκαν, χρησιμοποιώντας τη φυσική γλώσσα του φασισμού.

Άλλο τόσο φυσική όμως ήταν και η αποτυχία του, ακριβώς επειδή οι φασίστες όταν

δυναμώνουν δείχνουν στους αντιπάλους πως δεν απομένει άλλη λύση εκτός από τη μάχη, κι έτσι προκαλούν πανίσχυρες αντισυσπειρώσεις. Το κεφάλαιο και οι ουκρανοί ναζί χαρακτήρισαν ‘τρομοκράτες’ το ένα πέμπτο του πληθυσμού, κήρυξαν ανεπιθύμητη την πολιτισμική του κληρονομιά και τό έριξαν στον εθνικό Καιάδα. Πέτυχαν ν’ αυτομολήσει η Κριμαία στη Ρωσία και ν’ αυτονομηθούν οι ανατολικές επαρχίες οι οποίες, αφού πρώτα απέκρουσαν τη στρατιωτική εισβολή, μοιάζουν τώρα να κερδίζουν τον αγριότατο πόλεμο και απειλούν να εθνικοποιήσουν τις περιουσίες των ολιγαρχών. Απομένει να κριθεί η τύχη της δυτικής Ουκρανίας. Η οικονομική κατάρρευση έχει ήδη επέλθει, οι προστάτες και πιστωτές φοβούνται να δανείσουν περισσότερα, η κυβέρνηση παραπαίει και οι ναζί απειλούν με νέο εμφύλιο. Εξελίξεις οι οποίες διόλου δεν εκπλήσσουν όποιον γνωρίζει την ιστορία και τη δυναμική του φασισμού.

Η Ουκρανία δείχνει πού μπορεί να οδηγήσουν και τη δική μας χώρα οι καπιταλιστές και η Ευρωπαϊκή Ένωση, αν δεν νικήσει έγκαιρα η αντίσταση. Δεν αρκεί όμως ν’ ανατρέψουμε την κυβέρνηση, μολονότι είναι εφικτό και απαραίτητο. Είναι καιρός να δώσουμε την ιδεολογική μάχη που τόσες δεκαετίες τώρα απέφυγε η αριστερά στην Ελλάδα, με ανυποχώρητα αντιρατσιστικές θέσεις και απομυθοποίηση του εθνικισμού, αλλά και συστηματική πρακτική προσπάθεια να συσπειρωθούν στις αντιφασιστικές δομές οι μετανάστες, αναπόσπαστο και ζωτικό κομάτι της εργατικής τάξης. Ο ρατσισμός νικιέται όχι από το κράτος, αλλά στην καθημερινότητα και στο δρόμο. Στην πραγματικότητα τα μαζικά αντιφασιστικά κινήματα αρκετές φορές έγιναν καταλύτες ευρύτερης ριζοσπαστικοποίησης· αυτό συνέβη φέτος, μπροστά στα μάτια μας, στο Λουγκάνσκ και στο Ντονέτσκ. Το δήθεν αντιρατσιστικό νομοσχέδιο της ακροδεξιάς και φιλοφασιστικής κυβέρνησης Σαμαρά ακριβώς ένα τέτοιο κίνημα θέλει να εμποδίσει.

Το στοίχημα τα ερχόμενα χρόνια είναι να φτιάξουμε εκείνο το μαζικό κίνημα που θα πάει τη χώρα αριστερά, καθώς και το πολιτικό μέτωπο που θα δώσει αντικαπιταλιστική προοπτική στην Ευρώπη και τη Μεσόγειο. Αυτά δεν γίνονται όσο μένουμε περιχαρακωμένοι, κι επίσης αν δεν ανακόψουμε τον φασισμό, που μας απειλεί πλέον συνολικά. Οι νοβορώσοι έδειξαν γι’ άλλη μια φορά ότι δεν τον σταματούν οι νόμοι ή οι εκκλήσεις στη λογική και τη δημοκρατία, αλλά μόνον η έγκαιρη διάγνωση της δυναμικής του και η οργανωμένη λαϊκή αντίσταση. Οι ισχυροί είναι οι εργοδότες του, η βία είναι η λογική του, και μόνον η ολομέτωπη σύγκρουση τον συντρίβει. Οι μήνες που έρχονται θα δείξουν το κόστος της ήττας για τους καπιταλιστές και τους πολιτικούς που τόν στήριξαν στην Ουκρανία, ας ελπίσουμε και στην Ελλάδα.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πηγή: ΠΡΙΝ